

Krone af Frederik den Sjettes Hoved, thi da var det umuligt længere at vedligeholde Forbindelsen mellem Danmark og Norge.

Naar jeg nu, ganske vist, som jeg har sagt, ikke uden Betænkelighed stemmer for begge de foreliggende Forslag, gjør jeg det af følgende Grunde:

Jeg betragter det som en Slags moralst Nødvendighed efter de Forsømmelser, der ere fete i en nær Fortid, i 1858 og 1864, at der tilveiebringes et virkelig betryggende og stærkt Værn for vor Hær, for saa vidt den maa drage sig tilbage for Overmagten. Det kan ikke misbilliges, paa ingen Maade, og blev fremkaldt ganske naturligt den Gang, at man byggede de nuværende, men utilstrækkelige Søforter paa Kjøbenhavns Kbhed. Forslaget kom frem derved, at man havde set den store engelske Flaade, som var bestemt til Rusland i 1855, ligge i vore Farvande, og det kan altsaa godt forsvares og billiges, at man gjorde det, men sørgeligt var det, at man ikke gjorde det Andet, der var foreslaaet, nemlig at anvende 4 Millioner Kr. til at bygge et Stjernefort som det ved Vælfort paa Dybbøl Banke. Dersom man havde gjort det den Gang, saa havde man endnu havt det danske Slesvig, det havde man saa nok ladet være at tage, da man derved daglig vilde have kunnet faae friske Tropper og Proviant tilført. Naar man har gjort en saadan Forsømmelse, maa der altid offres Noget. Ganste vist bilder jeg mig ikke ind at kunne se ind i Fremtiden, men det har jeg set af Fortidens Historie, at der er en Nemesis til; gaar man for vidt i en Henseende i et Dieblit, kommer Tilbage- slaget maaste mange Aar efter, men det kommer altid. Det Overmod, hvormed Napoleon behandlede Tydssland i Aarene 1806—1807 og 1813, er det, der har fremkaldt den nuværende Tilstand, hvor Frankrig har maattet afstaa to af sine stærkeste Fæstninger og to af sine mest blomstrende Provindser til Tydssland. Det kan jo være, at naar Hjulet dreies næste Gang, ville Forholdene forandres, men det gaar bestandig saaledes, at er der Noget, der er forsjømt, eller er der begaaet et Misbrug, noget fuldstændig Urigtigt eller Falsk i Fortiden, kommer Straffen, ofte sildig, men den kommer altid. Med Hensyn til Regjeringens Forslag, jeg husker ikke, om det er det fra i Aar eller det, der forelaa sidste Aar, men det er jo lige meget, da man under denne Diskussion har vedkjendt sig denne Betragtning, er det sagt, at Kjøbenhavns Befæstning skulde opføres for at beskytte vor Neutralitet. Jeg har allerede tilladt mig at ytre, at jeg ikke tror, at vor Neutralitet under et Sammenstød mellem Verdens Stormagter vil være udsat for stor Fare — na-

turligvis vil Faren være mindre, naar Kjøbenhavn er befæstet, end naar den er ubefæstet, men vi maa huske paa, at enhver Stormagt, der staar i Begreb med at føre en dyr og vanskelig Krig med en Magt af lige Størrelse, altid vil betænke sig paa at sende et bethdeligt Hærkorps med Transportflaade og Orlogsflaade over til en Ø, hvorfra den ikke veed med Sikkerhed, om den, i Fald den bliver flaaet, kan komme tilbage. For at underkaste en befæstet Ø en Beleiring, for at tvinge os, som, hvis vi skulle hde nogen Vistand, ikke kunne offere mere end 20,000 Mand og et Par Pantserfibe, tror jeg virkelig ikke, man vil offere noget Hærkorps. Og naar man vil sige, at de ville tage deres Station paa Sjælland, saa vil jeg svare, ja, det kan de godt, det kan man ikke forbyde dem, lige saa lidt som at besætte Sjn, Langeland og Bornholm, vi kunne ikke forbyde en Stormagt at gjøre det, naar den har Krigssfibe, som ere stærke nok til at holde vor Flaade borte, thi saa kunne de gjøre det alligevel. Jeg tror, at hvis Sjælland nogensinde angribes, gjælder det vor Tilværelse og intet Mindre, og i det Tilfælde er det vor Pligt at forsvare os saa godt og saa længe som muligt. Hvor længe vi kunne holde ud, og hvad vi have at forsvare os med, bliver der da Spørgsmaal om, og have vi i et saadant Dieblit forsjømt Noget, der kunde gjøres til Landets Forvar, har Soldaten ikke, hvad han ikke havde i 1864, jævnbyrdige Vaaben, der kunne maale sig med Fjendens, og mangler han Skyts og Stander, der ere Fjendens fuldt vogne, saa kommer han til at bløde og redder ikke Fædrelandet, og det er en sørgelig Forsinkelse. Nu nærer jeg naturligtvis ikke nogen Frygt for, at dette skal ske i nogen ganske nær Fremtid. Jeg tror ikke, at gamle Moltke, skjøndt han paa en Maade har truet dermed, nogen Sinde kommer til anden Gang at udflække en Angrebsplan mod sit gamle Fædreland. Der vil løbe adskilligt Vand i Stranden, inden de, som ere nærmest til at kunne have Interesse i at gjøre sig til Herre over Danmark, fordi de ikke respektere nogen anden Nationalitet end deres egen, og fordi Danmark ligger dem bekæmt, anse sig for saa trygge baade mod Vest og mod Øst, at de ville tænke paa en saadan Expedition. Der er altsaa mere end Tid nok endnu, haaber jeg, til at oprette, hvad vi have forsjømt, naar vi ikke tidligere have sørget for saadanne Forsvarsforanstaltninger. Men den Tid maa ogsaa helst benyttes, thi man kan ikke vide, hvor længe Forholdene ere som nu, og altid vil den forsigtigst mulige Politik fra Danmarks Side være ønskelig, baade naar der er Fred i Verden, og naar der udbrydes